

ikke vedtages, men det bliver det nok. — Hvis imidlertid dette Forslag vedtages, saa veed jeg ikke Ret om Regeringen har Myndighed til at give Bevilling uden i Hensynd til den foreliggende Lov. Naar Forordningen ikke bliver hevet, vil jo Regeringen, hvad enten denne Lov kommer ud eller ikke, vedblive at have Myndighed til at give saadanne Bevillinger, men jeg tror ikke, det er retfærdigt mod Lægestanden. Vi have baade videnskabelig dygtige Læger, og vi have et stort Antal Læger, et større Antal, end der kan finde tilstrækkeligt Ophærv her i Landet; men naturligvis, dersom man staar paa det Standpunkt, at man anser det for at være nødvendigt for de danske Underaatter, at der haves Udgang til at indfalde Læger fra fremmede Lande hertil for at gavne Befolkningen, saa er der intet Argument, der forslaar. Men jeg vil fremdeles bede Alle at stemme for dette Forslag af Interesse for Lægerne, og vi komme jo dog Allesammen en eller anden Gang til at henvende os til Lægerne for at bede om ikke at blive slaaet ihjel efter Kunstens Regler, førend Naturens Orden kræver det.

Justitsministeren. Ligesom jeg tillod mig at udtale ved denne Sags 2den Behandling, vil jeg ogsaa nu begynde med den Bemærkning, at jeg ikke kan tro Andet end, at det Forslag, som nu gjentagende foreligger for det ærede Lands-thing, er fremgaaet deraf, at man her, hvis jeg tør bruge det Udtryk, har set paa dette Lovforslags Bestemmelser, hvad dette Punkt angaar, med et sjævt Blik. Jeg tror, at dette Forslag har sin Begrundelse i en Misfjendelse af, hvad der egentlig har været og er Tanken med den Bemyndigelse, der i Lovforslaget begæres for Justitsministeren. Hvis man havde opfattet Lovforslagets Bestemmelse paa den rette Maade, saa forekommer det mig at være meget vanskeligt at forklare sig, hvorledes man saaledes gjentagende kan træde op og tale i den danske Lægestands Navn, som om den trædes med en Foranstaltning, der, paa samme Tid som den indeholder en Misfjendelse af denne Stands ubestridelige Ret til at blive respekteret for Dygtighed, tillige kunde udsætte dens økonomiske Eksistens, om ikke for alvorlig Fare, saa dog i alt Fald for en ikke let retfærdiggjærlig Concurrence. Der tilsigtes nemlig aldeles ikke med Lovforslagets § 2 at aabne almindelig Udgang for fremmede Læger til at praktisere her i Landet. I det oprindelige Lovforslag var der med Flib brugt det Udtryk, at Justitsministeren skulde være berettiget til at meddele Personer osv. Tilladelse til at udøve Lægevirkningsheds her i Landet i Almindelighed eller i visse Jag, naar de tilveiebragte saadanne Vidnesbyrd for deres Ansigt og Dulighed, som i høest enkelt Tilfælde ansaas for tilfredsstillende og betryggende, og disse Ord vare netop brugte for at vise, at der her slet ikke tales om nogen almindelig Foranstaltning; men at der kun tales om at aabne Udgang for den øverste Re-

geringsmyndighed til i enkelte særegne Tilfælde, hvor der dertil maatte være Anledning, at gjøre det muligt for fremmede Læger at komme til at udøve deres Kunst her i Landet. For saa vidt anser jeg det ikke for helbigt, at man ved 2den Behandling vedtog det Forslag, der var stillet af det ærede Udvalg til en noget forandret Affattelse af dette Punkt, thi naar det nemlig nu hedder i Lovforslagets § 2, at der kan meddeles Tilladelse til at praktisere til Læger, som have studevet Lægevidenskab i Udlandet og der undertastet sig de for at faae Ret til at udøve Lægepraxis fornødne Prøver, saa er derved Betingelsen, om jeg saa maa sige, mere generaliseret, og man fristes da mere til at udbrage den Slutning af Bestemmelser, at den tilsigter mere i Almindelighed at aabne en Udgang for fremmede Læger til at praktisere her, om man ganske vist i Formen vedbliver at kræve en Tilladelse fra Justitsministerens Side. Dette Forslag af det ærede Udvalg var jo imidlertid begrundet i en Frygt for, at Justitsministeren og — jeg maa vel tilføje — Sundhedskollegiet eller hvem der skal træde i dets Sted, skulde tage fejl af Forholdene i Udlandet og mulig anse en Prøve i Udlandet for tilstrækkelig, uagtet den ikke engang var tilstrækkelig i selve Udlandet til at give Vedkommende Ret til at praktisere der, og efter at jeg havde gjort opmærksom paa, at det forekom mig, at denne Frygt lige over for Justitsministeren og Sundhedskollegiet ikke vel var begrundet, men jeg i Øvrigt havde henstillet til det ærede Thing, om det vilde følge det ærede Udvalg med Hensyn til dette Forslag, saa vedtog det ærede Thing jo endog med Enstemmighed det ærede Udvalgs Forslag i denne Retning. Men uagtet der, for saa vidt angaar Betingelsen for Udøvelse af den Bevillingsmyndighed, der her er Tale om, er slet en Forandring i Affattelsen, naar jeg fremdeles ud fra, at der ikke i Realiteten er slet nogen Forandring, at Tanken fremdeles er den samme, at der her kun er Tale om at aabne en Mulighed for Justitsministeren til i enkelte særegne Tilfælde at kunne give en Ret til at praktisere her i Landet, og jeg har tilladt mig at fremsætte, hvilke de Betragtninger ere, som oprindeligt have ført mig til at fremsætte dette Forslag. Jeg har gjort opmærksom paa, at saaledes som den nuværende Lovgivning er, kan det være noget tvivlsomt, hvorvidt Regeringsmyndigheden, som her paa dette Sted vil sige Kongen, nu kan give fremmede Læger Ret til at praktisere; jeg har gjort opmærksom paa, at medens man i en vis Del af de Lande, der ere undergivne Hans Majestæts Scepter, ikke tager i Betænkning at meddele en saadan Tilladelse til at praktisere, altsaa anser Kongen for berettiget til at meddele en saadan Tilladelse, har man anset det for at være noget tvivlsomt, hvorvidt en lignende Myndighed tilkommer Regeringsmagten her i Landet, og det er for at fjerne denne Tvivl, at jeg, da jeg over-